

PåskeOrdet #5

Anden påskedag, Johs. 20,1-18; ”Vort evige hjem”

v. Signe Helbo, Norddjurslands Valgmenighed

Selvom det af og til kan føles, som om tiden er gået i stå her midt i corona-krisen, vidner kalenderen om, at dagene går. Således er det nu blevet anden påskedag. I dag skal vi høre om Maria, der sørger ved graven – og om følelsen af at være hjemløs i livet. Det betyder, at det endnu engang. Slå du hellere op med det samme, og læs passagen, inden du fortsætter med dagens PåskeOrd, kære læser!

For nylig var jeg med konfirmanderne i Aarhus. Her besøgte vi Kirkens Korshær, hvor korshærspræsten fortalte os om deres arbejde. Der kommer mange hjemløse i korshæren, og derfor var det oplagt, at præsten fortalte os lidt om begrebet 'hjemløshed'. I den forbindelse kom han med en sondring, som jeg tror, gjorde indtryk på konfirmanderne. Han fortalte, at mange af de hjemløse, der kommer i korshæren, rent faktisk *har* et sted at bo. De er altså hjemløse uden at være boligløse. Og hvorfor sagde han så det? Det gjorde han for at understrege, at et sted at bo, ikke nødvendigvis er det samme som et hjem. Et hjem skal være trygt og rart. Det skal være et sted, hvor man ”lader op” og får ro til at fordøje alle de indtryk, livet gør på én. Et hjem skal være dér, hvor man slår sine rødder – omend kun for en tid. De rødder, der giver én modstandskraft til livet. For mange af de hjemløse, der kommer i korshæren, er deres bolig ikke sådan et sted. Tværtimod er deres bolig et sted, hvor dæmoner i deres sind blusser så meget op, at de ikke kan holde ud at være der. I stedet for at finde tryghed og ro, rives deres rødder langsomt itu. Derfor er de hjemløse...

Uden sammenligning i øvrigt (!) tror jeg, at mange kan have følelsen af at være hjemløse – selv i eget hjem. Heldigvis er det for de fleste vedkommende i en ganske anden forstand end de mennesker, korshæren hjælper, men ikke desto mindre kan vi alle rammes af følelsen af, at vores trygge rammer brydes, så vi end ikke finder hvile, der hvor vi bor eller der, hvor familien er samlet. Måske skændes mor og far, så loftet er ved at falde ned. Måske har ens ægtefælle såret én så dybt, at man pludselig føler sig fremmed for hinanden. Måske kæmper man med sindets mørke i så høj en grad, at man intet andet kan skue, hvormed man isoleres fra de personer, der skulle udgøre ens hjem. Der er utallige årsager til, at man kan føle sig hjemløs i livet for en kortere eller længere periode.

Jeg tror, det er den følelse, der i dagens evangelium rammer den sørgende Maria. Derfor står hun ved graven og græder. Hun længes efter den mand, hun satte sin lid til. Den mand, der gav hende tryghed i livet. Desperat leder hun efter ham – selv i døden. Smerten river hendes hjerterødder itu, og i denne stund er hun hjemsløs: Hun har intet sted, hvorfra hun kan finde trøsterigt budskab. Dette indtil det øjeblik, hvor Jesus kalder hendes navn: ”*Maria!*” siger han, og i det *nu* kender hun ham som sin Herre. Ikke blot som Jesus, hun kendte før, men som den opståede Kristus. Se, på den måde kobles følelsen af tilhørsforhold og tryghed på fineste vis sammen med navnets betydning.

Vores navn er blevet givet os hver især som særegent kendetegn. Vi er ikke blot en masse prædikater. Vi er også vores navn – og måske vigtigst af alt dét. For dét navn, der blev mit, blev givet mig i min dåb, som vidnesbyrd om, at jeg er indskrevet i Guds bog. Dermed tog Vorherre os til sig som sine. Dermed knytter to ting sig til vores navn: Det jordiske hjem, vi får hos vores familie. Et hjem på tidens og skrøbelighedens præmisser. Et hjem, hvor taget kan vælte og væggene slås ind. Et hjem, der skal bringe os glæder og smil, men som også vil smerte og såre. Men til vort

dåbsnavn knytter sig også et andet hjem: Det himmelske hjem. Et hjem på evighedens præmisser. Hvor glæde og sorg er opløst af salighed, og hvor ingen smerte skal finde vej. Et hjem hvor alt mørke er besejret af Guds lys.

Med den sammenkobling siger Jesus nogle vigtige ord til Maria, idet han siger: ”*Hold mig ikke tilbage*”. Maria vil – som enhver af os – holde fast på det og dem, hun elsker. På det, der giver hende mening og tryghed i livet. Desværre kan vi ikke det, for meget i livet er ikke vores at gøre krav på.

Alle vores menneskelige fællesskaber er sårbare, og meget tyder på, at vi alt for ofte fokuserer på at fastholde hinanden i frygten for at miste, mens vi i stedet burde fokusere på at elske i taknemmeligheden over at være blevet givet. På den måde har den menneskelige kærlighed det med at holde tilbage, frem for at sætte fri. Det er det, Jesus beder Maria om *ikke* at gøre, for han må til Faderen, for at også vi kan få del i Hans evige hjem.

Med del deri bliver vi indbudt til påskens glædelige budskab, der forkynder, at liv skal spire fra enhver død, at glæde skal vendes til sorg, og at uanset hvor hjemløse, vi af og til kan føle os, så har vi et hjem, der aldrig skal forgå. Det hjem viser sig i nådefulde øjeblikke hér, midt i livets lunefuldhed.

Når vi er så heldige, at vore hjerter røres af øjeblikkes nåde, skuer vi et lyst så stærkt, at intet mørke kan kvæle det; Guds evige lys, der kalder os fra graven påskemorgen. Lad det lys skinne, så hjerterne oplyser vore sind, og så vi for en stund kan lyse for hinanden. Kun sådan kan vi elske, uden at holde tilbage. Kun sådan kan vi leve i troen, håbet og den fælles kærlighed. Kun sådan bliver vi sat fri, så vi kan gå fra graven ud i livet! Amen.